

Била Обечка.

Мама и вуйчо пристъпили до теленцето, а Обечка продължавала да го лиже по главата, по пията, по плещитѣ, като че нищо не е било: ни лукъ яла, ни лукъ мирисала.

— Хубаво, много хубаво направи да избѣгашъ, никаквице такава. Не те е срамъ! Заговорила ѝ мама. — Да те пазя и гледамъ като писано яйце и тъкмо на часа ти да ми избѣгашъ. Не помисли ли, мари, че въ гората има вълци, мечки, та ще изедатъ и тебе и рожбата ти? Що ме гледашъ такава като шукава¹⁾?

— Не съмъ никакъ шукава, а съмъ си тъкмо съ ума, — мислила Обечка да отговори. Валога е сега много по-хубавъ отъ всѣки оборъ и менъ се искаше да си родя телето не въ миризливия оборъ, а на ширината, да го цѣлува Божьото слънце, да го окъже чистия въздухъ. Бога ми, такова теле не се е раждало досега въ цѣлия свѣтъ. Толкова е то хубаво и мило. Защо да се не похваля съ него и предъ дружитѣ на Валога?

Това тя не го казала отъ страхъ да не ѝ се присмѣятъ мама и вуйчо, но то се подразбирало отъ това, какъ тя го лижела и милвала.

Мама дигнала теленцето на ръце и го помилвала и цѣлувала по муцунката.

— Кравичка е, како; бѣла крава ще си имате — казалъ вуйчо. — Познава се по крачката и ко-ремчето.

Закусили тамъ отъ погачата и миродията, дали на Спанското козарче единъ порѣзнякъ и на кравата единъ крайшникъ и се заготвили за пѣтъ до

¹⁾ Ударена.